

Аляксей ПАЧЫН

МАЕ МЕРЫДЫЯНЫ

Наша сучаснасць характарызуецца сапраўды чалавечымі, які прайшоў праз самыя цяжкія выпрабаванні...

Аўтар.

Байцан спявае рэкам соннік, Карзінем дол спяваючы гусцоў. А я іх помню юнамі...

Малыя хлапчунчы... Да гэта ўвечы, Сямыя тых колішніх сяброў...

Відаць, наш род здаровы быў з маленства, І хліпкіх душ не ведалі ў ім...

Вітаю вас, празных і падобных, Без заветавых гучных і прамой, Касмічныя век на купінах балотных...

Пад выраве вясною лёгка бегчы: Мо чарадзейнае паре ўпадзе! Ракеты некалі ў смуге-сінечы...

Якую б даль пазнаць ні давалася... А ўсё ж навуку прайдзе адну: З дробнага зарытка — ўсе калосці...

І толькі плуг ўзімае цаліну, Каму агнямі свеціць, в'ліца! Даўно ўсе спяць, даўно ўсе спяць...

У небе непракімета зоркі ўсходзяць І ціха патуючыя наўсёды, А па зямлі мае ўспаміны ходзяць...

І памяць неадступным спадатым Сілаецца над бітаю зямлі, І часам у забытым, перагнітым, Прымае след чужы за ўласны мой...

Гляджу цяпер на юную адвагу, На першы бой... І вершы зной гатоў, Што падмаўсць некалі ў атаку...

Не будзем, паміць, грэцца каля славы, Не будзем прымараць з агледнай крок...

Хай на слядах маіх гусцоў трава І агулькім тлее чабарок, Хай позні чмелі гудзе мажорным басам...

Разбуджаны раскінаю ўначы, Ты на яго, Не наступі абцасам, Юнак, з сваёй любоўю ідучы...

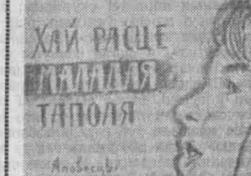
І чаму не стаў я лесніком, Лес мой, брат мой... Быў бы я таім замком, І таёва бразяй...

Ходзяць многія на твой парог Па вясну, па радасць, па маліну, Дрэва кожне — маўлявы бог...

Што прапрані прымае і маліту, Што прапрані прымае і маліту, Што прапрані прымае і маліту...

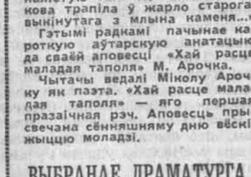
Кніжнічэ навінкі

ПРЫСВЕЧАНА МОЛАДЗІ

«Бывае нешта агульняе часам у дзяржа і ў чалавека...»

ВЫБРАНАЕ ДРАМАТУРГА

«Канстанцін Засноў» — у якім завулку, у бітае вліціх...

«Канстанцін Засноў» — у якім завулку, у бітае вліціх...

«Канстанцін Засноў» — у якім завулку, у бітае вліціх...

«Канстанцін Засноў» — у якім завулку, у бітае вліціх...

«Пад арэшнай — любімай быць, Пад вярбінаю — ліць слёзы, Пад рабінаю — чужыя любіць...

Гаварыла саб' гатак мне, Калі сад сідзеў лісту суюро; Я глядзеў на дрэвы ў акне...

І чаго журылася яна: Можа ліце тое шкадавала, Ці не дзяснова аясна...

Зной даўчат з барозамі сустраў, Пасялі пад вонны паўдубовы, Хтосьці ж з помстаю ідзе да дрэў...

Калі зара на досвітку залюціць, Барзнік голы, елішкі асоць, У сто цапоў цецеркі маюцца...

Прачнецца кропля, што была І вярнуцца: змавае дзе! І развітаецца з сваёй галікай...

У той міг павернецца з напывам неба У радкі кошыку — сырны галі, Лес абаб'еца ў ёй...

Знакмы снег і лёд ён паддадуць: І праз мінулаеці лісты Падземныя крыніцы адзавуць...

Каб нераскаліханы галіны Ад соннага здарэццяня аякыць, Вясновы сок з таяно слай хлыне...

Ватры мае, Сябры мае! Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Паэт назваў сваю кнігу, як і адзін з раздзелаў, — «Пачатак легенды». І ўсё ж гэты раздзел не цэнтральны ў кнізе...

С з цікавасцю спыняецца найперш на сучаснай лірыцы Язэпа Пушчы.

Радасць жыцця, характаво зямлі, працавітасць рук услаўляе паэт у вершах «Радзіма», «Белавенка»...

І чаго журылася яна: Можа ліце тое шкадавала, Ці не дзяснова аясна...

Зной даўчат з барозамі сустраў, Пасялі пад вонны паўдубовы, Хтосьці ж з помстаю ідзе да дрэў...

Калі зара на досвітку залюціць, Барзнік голы, елішкі асоць, У сто цапоў цецеркі маюцца...

Прачнецца кропля, што была І вярнуцца: змавае дзе! І развітаецца з сваёй галікай...

У той міг павернецца з напывам неба У радкі кошыку — сырны галі, Лес абаб'еца ў ёй...

Знакмы снег і лёд ён паддадуць: І праз мінулаеці лісты Падземныя крыніцы адзавуць...

Каб нераскаліханы галіны Ад соннага здарэццяня аякыць, Вясновы сок з таяно слай хлыне...

Ватры мае, Сябры мае! Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

ны, чалавекалюбы пафас сённяшніх вершаў Я. Пушчы вырастае ўжо не са сетаўспрымання сельяна...

Пашум верб і калін, верасоў І лілюю, водгалас салуінага пошчаку...

Радасць жыцця, характаво зямлі, працавітасць рук услаўляе паэт у вершах «Радзіма», «Белавенка»...

І чаго журылася яна: Можа ліце тое шкадавала, Ці не дзяснова аясна...

Зной даўчат з барозамі сустраў, Пасялі пад вонны паўдубовы, Хтосьці ж з помстаю ідзе да дрэў...

Калі зара на досвітку залюціць, Барзнік голы, елішкі асоць, У сто цапоў цецеркі маюцца...

Прачнецца кропля, што была І вярнуцца: змавае дзе! І развітаецца з сваёй галікай...

У той міг павернецца з напывам неба У радкі кошыку — сырны галі, Лес абаб'еца ў ёй...

Знакмы снег і лёд ён паддадуць: І праз мінулаеці лісты Падземныя крыніцы адзавуць...

Каб нераскаліханы галіны Ад соннага здарэццяня аякыць, Вясновы сок з таяно слай хлыне...

Ватры мае, Сябры мае! Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Ватры мае, Сябры мае, Шуміце, веце на ўсю сілу, Каб толькі шраб, каб толькі сівіт...

Каб больш было ў вачах бланкіт, Каб насцег свет — над скаржанком, А я наустрач лавам выйду...

Няхай на катарзе бяссоннай Більое мелюць ветры, — Хачу адчуць, які дыміць сёння...

Па ўсё, па ўсё шлахх хадзілі Са мной вы, добрыя вятры, Раздзыхаваючы не казілі...

Кастроў І лісцяў кельхавіне, Напылі аэрыю сіваць, Маё апошняе дыханне...

Сцежыма хадзілаў аубр ідзе а зубраць, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры, Узвалі на карак груз стагоддзюў...

Але пойдзем далей у свет прыста, З прысцягнем у вобразе вершы, Раскрываем ён і ўсе думкі і пачуцці...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

Гэта не значыць, аднак, што ўсе пейзажныя вершы паэта павялічваю думку «аголена».

Як тут жыццё змянілася! На яе ўсё, што сілалася, Вось ён, волат пшчы, бурмі пануры...

Цікава таксама ў ніжзе раздзел «3 песнь «У фашыскай няволі». Гэта песні пра матчы сум па сыне, пра хлапцоў, якіх гоняць у няволі...

Але пойдзем далей у свет прыста, З прысцягнем у вобразе вершы, Раскрываем ён і ўсе думкі і пачуцці...

Імяна так вершы «Харастом зямлі люблю», «Засява поле чыстым зернем» наўпаўночна...

